

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Angela Marsons

Silent Scream

Copyright © Angela Marsons, 2015

First published in Great Britain in 2015 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2023

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2023

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-071-6

COBISS.SR-ID 111680521

NEMI VRISAK

ANGELA MARSONS

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

ZAHVALNICA

Nemi vrisak je nastajao kroz mnogo ranijih knjiga. Lik Kim Stoun mi se javio i odbijao da ode. Ona je u mojoj glavi i na stranicama izrasla u snažnu, inteligentnu ženu koja nije uvek savršena, ali je strastvena i uporna, osoba kakvu biste želeli na svojoj strani.

Želela bih da se zahvalim timu „Bukautura” što je delio moju strast prema Kim Stoun i pričama o njoj. Njihov podsticaj, polet i vera bili su ohrabrujući i dirljivi. Beskrajno sam zahvalna Oliveru, Kler i Kim, i osećam ponos i čast što pišem za ovu izdavačku kuću.

Posebno moram da se zahvalim svojoj divnoj urednici i dobroj vili Kešini Najdu, koja me je pratila na veoma dugom putovanju, podstičući me, verujući u mene i savetujući me počev od našeg prvog razgovora, i koja je zajedno sa celim timom „Bukautura” pretvorila moje snove u stvarnost.

Želim da zahvalim svim piscima „Bukautura” na srdačnom dočeku u porodicu. Njihova podrška je bila zaista sjajna. Uz Kerolajn Mičel #bookouturecrimesquad je sada kompletno formiran.

Na kraju želim da zahvalim svojoj porodici i prijateljima na veri u moje pisanje i moj san. Poseban pozdrav Amandi Nikol i Endruu Hajdu, koji su me stalno podržavali.

Hvala vam svima od srca.

Ova knjiga je posvećena mojoj partnerki Džuli Forest,
koja nikad nije prestala da veruje i nikad mi nije do-
zvolila da zaboravim svoj san.

PROLOG

Rauli Redžis, Crna zemlja
2004

Pet figura obrazovale su pentagram oko sveže iskopane humke. Samo oni su znali da je to grob.

Kopanje smrznute zemlje ispod slojeva leda i snega bilo je kao klesanje kamena, ali smenjivali su se. Svi.

Za rupu veličine odraslog čoveka trebalo bi više vremena.

Ašov je išao iz ruke u ruku. Neki su bili nesigurni, kolebljivi. Drugi su bili samouvereniji. Niko se nije usprotivio i niko nije progovorio.

Svi su znali da je oduzet nevin život, ali pakt je bio sklopljen. Njihove tajne biće zakopane.

Pet glava se pognulo ka tlu zamišljajući telo ispod zemlje koja je već blistala od svežeg leda.

Kad su prve pahulje posule grob, kroz grupu je prošao drhtaj.

Pet figura se razišlo, a otisci njihovih stopala ostavljali su zvezdasti trag u svežem, škripavom snegu.

Učinjeno je.

Crna zemlja
Sadašnjost

Tereza Vajat je imala neobjašnjiv osećaj da će joj ova noć biti poslednja.

Isključila je televizor i kuća je utihnula. To nije bila uobičajena tišina koja bi zavládala svake večeri dok su se ona i njen dom polako smirivali i spremali za poćinak.

Nije bila sigurna šta je očekivala u kasnim vestima. Vest je već objavljena u večernjem dnevniku lokalne televizije. Možda se nadala čudu, nekakvom odlaganju u poslednji čas.

Od prve molbe podnete pre dve godine, osećala se kao zatvorenića koja čeka pogubljenje. Čuvari su povremeno dolazili, odvodili je na stolicu, a onda bi je sudbina vratila na sigurno, u ćeliju. Ali ovog puta stvar je konaćna. Tereza je znala da neće biti novih žalbi, da više nema odlaganja.

Pitala se jesu li i ostali videli vesti. Osećaju li se isto kao ona? Hoće li priznati sebi da prvo što su osetili nije bilo kajanje već nagon za preživljavanjem?

Da je bolja osoba, možda bi negde ispod njene brige za sebe bilo zakopano zrnice savesti, ali nije ga bilo.

Da nije sprovedla plan, bila bi uništena, rekla je sebi. Ime Tereze Vajat pominjalo bi se s gađenjem, umesto s poštovanjem koje sada uživa.

Tereza nije sumnjala da bi žalba bila ozbiljno shvaćena. Izvor je nepouzdan, ali uverljiv. Međutim, zauvek je ućutkan i ona se nikada neće pokajati zbog toga.

Ali u godinama posle „Krestvuda”, stomak bi joj se povremeno stegao kad bi ugledala sličan hod, boju kose ili sličan pokret glavom.

Tereza je stajala boreći se da savlada melanholiju koja ju je savladala. Otišla je u kuhinju i ubacila tanjir i vinsku čašu u mašinu za sudove.

Nije imala psa koga bi trebalo izvesti niti mačku koju bi trebalo pustiti u kuću. Samo još da obavi poslednju noćnu proveru brava i reza.

Ponovo ju je obuzeo osećaj da je ova bezbednosna provera besmislena. Da ništa ne može zaustaviti prošlost. Potisnula je tu misao. Nema čega da se plaši. Sklopili su pakt i svi su ga se držali deset godina. Samo njih petoro znaju istinu.

Znala je da je previše napeta da bi odmah utonula u san, ali saznala je sastanak osoblja za sedam ujutru i ne sme zakasniti na njega.

Ušla je u kupatilo i počela da puni kadu, nasuvši izdašnu količinu pene za kupanje s mirisom lavande. Aroma je smesta ispunila prostoriju. Dugo kupanje bi uz čašu vina trebalo da joj pomogne da zaspi.

Uredno je složila kućnu haljinu i satensku pidžamu na korpu za veš i ušla u kadu.

Zažmurila je i prepustila se vodi koja ju je obujmila. Nasmešila se za sebe kad je zebnja počela da popušta. Samo je preosetljiva.

Tereza je osećala da joj je život podeljen na dva segmenta. Postojao je period od trideset sedam godina pre „Krestvuda”. To su bile božanstvene godine. Slobodna i ambiciozna, svaku odluku je donosila samostalno. Nikome nije polagala račune.

Ali godine posle toga bile su drugačije. Senka straha pratila ju je na svakom koraku, diktirala joj postupke i uticala na njene odluke.

Setila se da je negde pročitala kako je savest samo strah da ćete biti uhvaćeni. Tereza je bila dovoljno poštena da prizna da je, što se nje tiče, ta tvrdnja tačna.

Ali njihova tajna je bezbedna. Mora da jeste.

Odjednom je začula zvuk prskanja stakla. Ali ne u daljini. Na vratima njene kuhinje.

Ležala je savršeno nepomično, napinjući se da čuje šta će dalje biti. Tu buku nije čuo niko drugi. Susedna kuća je na više od pedeset metara od njene, iza žive ograde od čempresa visokih šest metara.

Tišina kuće zgusnula se oko nje. Muk koji je usledio posle praska bio je ispunjen pretnjom.

Možda je u pitanju samo besmisleni vandalizam. Možda su neki učenici iz „Sent Džozefa” saznali njenu adresu. Najiskrenije se nadala da je tako.

Krv joj je tutnjala kroz vene, slepoočnice su joj vibrirale. Progutala je, pokušavajući da otpuši uši.

Njeno telo je počelo da reaguje na osećaj da više nije sama. Sela je. Dok se pomerala, voda je glasno pljusкала o kadu. Ruka joj je skliznula preko porcelana i desna strana joj je ponovo pala u vodu.

Zvuk u dnu stepeništa uništio je i poslednju nadu da je reč o besmislenom vandalizmu.

Tereza je znala da joj je vreme isteklo. U nekom paralelnom svemiru njeni mišići su reagovali na nadolazeću pretnju, ali u ovom su joj i telo i um bili blokirani neizbežnim. Znala je da više nema gde da se sakrije.

Kad je čula škripu stepenica, nakratko je zažmurila i prisilila se da ostane mirna. Bilo je nečeg oslobađajućeg u konačnom suočavanju sa strahovima koji su je progonili.

Osetivši hladan vazduh kako s vrata ulazi u kupatilo, otvorila je oči.

Figura koja je ušla bila je crna i bezlična kao senka. Radne pantalone prelazile su u crnu duksericu ispod dugačke jakne. Vunena fantomka pokrivala je lice. Ali zašto ja, tutnjalo je pitanje u Terezi-noj glavi. Ona nije najslabija karika.

Odmahnula je glavom. „Ništa nisam rekla”, kazala je. Njene reči jedva su se čule. Sva njena čula počinjala su da otkazuju dok joj se telo spremalo za smrt.

Crna figura je napravila dva koraka prema njoj. Tereza je pokušavala da shvati, ali nije uspevala. Krivac mora biti neko od ostalih četvoro.

Osetila je kako je telo izdaje dok joj je mokraćna klizila između nogu u mirišljavu vodu.

„Kunem se... nisam...”

Tereza je zanemela, pokušavajući da se dignu u sedeći položaj. Kada je bila klizava od mehurića pene za kupanje.

Disala je u kratkim, isprekidanim trzajima, smišljajući najbolji način da preklinje za svoj život. Ne, ne želi da umre. Nije vreme za to. Nije spremna. Ima još stvari koje bi htela da uradi.

Odjednom joj se ukazala slika vode koja joj natapa pluća. Naduvava ih kao balone.

Molećivo je ispružila ruku, napokon smogavši snage da progovori. „Molim te... molim te... ne... ne želim da umrem...”

Figura se nagnula nad kadu i spustila šake u rukavicama iznad njenih dojki. Tereza je osetila pritisak koji je gura pod vodu i pokušala da sedne. Mora pokušati da objasni, ali šake su pojačale pritisak. Ponovo je pokušala da se dignu iz inertnog položaja, ali nije bilo šanse. Gravitacija i surova snaga sprečavale su je da se odupre.

Dok joj je voda uokvirivala lice, otvorila je usta. Sa usana joj se oteo tihi vapaj dok je pokušavala poslednji put. „Kunem se...”

Rečenica je presečena i Tereza je gledala kako mehurići vazduha izlaze iz njenog nosa i stižu do površine. Kosa joj je plivala oko lica.

Figura je treperila sa druge strane vodene barijere.

Terezino telo je počelo da reaguje na gubitak kiseonika i pokušala je da potisne rastuću paniku. Zamlatarala je rukama i jedna šaka u rukavici nakratko se pomerila s njene grudne kosti. Tereza je uspela da dignu glavu iznad površine vode i bolje pogleda u hladne, pro-dorne oči. Šok prepoznavanja prekinuo joj je poslednji udah.

Trenutak zbunjenosti bio je dovoljan da napadač zauzme pređašnji položaj. Dve šake su je gurnule pod vodu i čvrsto je držale.

Um joj je bio pun neverice čak i dok joj se svest gasila.

Tereza je shvatila da njeni saučesnici ne mogu ni da sanjaju koga treba da se plaše.

2.

Kim Stoun je obišla *kawasaki nindžu* da bi podesila ton na *ajpodu*. Iz zvučnika su dopirale milozvučne note Vivaldijevog *Proleća*, grabeći ka njenom omiljenom delu – finalu pod nazivom „Oluja”.

Spustila je gedoru na radni pult i obrisala ruke krpom. Gledala je u *trijumf tanderberd* koji je sređivala poslednjih sedam meseci, pitajući se zašto je rad na njemu nije večeras zaokupio.

Bacila je pogled na sat. Skoro jedanaest. Ostatak njenog tima se otprilike u ovom trenutku isteturava iz „Psa”. Iako sama ne pije, pravila je društvo kolegama kad bi osetila da je to zaslužila.

Ponovo je uzela gedoru i kleknula na podmetač za kolena pored *trijumfa*.

Nije smatrala da ima razloga za slavlje.

Dok je posezala ka zadnjem kraju radilice motocikla, pred očima joj je bilo prestravljeno lice Lore Jejts. Namestila je gedoru na šraf i počela da je okreće napred-nazad.

Sa tri presude za silovanje, Terens Hant će duže vreme provesti u zatvoru.

„Ali ne dovoljno dugo”, rekla je Kim za sebe.

Jer postojala je i četvrta žrtva.

Ponovo je okrenula gedoru, ali šraf je odbijao da se zavrne. Već je sklopila ležaj, lančanik, steznu podlošku i rotor. Matica je bila poslednji delić slagalice i prokletinja je odbijala da se zavrne.

Kim je zurila u maticu i nemo je molila da se sama od sebe zavrne. I dalje ništa. Usmerila je svoj bes na dršku gedore i još jednom je iz sve snage potegla. Podloška je pukla i matica se načisto odvrnula.

„Dodavola!”, viknula je, zavitlavši gedoru kroz garažu.

Lora Jejts je drhtala za govornicom za svedoke prisećajući se patnje koju je pretrpela kad je odvučena iza crkve, gde je, s prekidima,

dva i po sata brutalno silovana. Sopstvenim očima su videli koliko joj je bilo teško da sedi. Tri meseca posle napada.

Devetnaestogodišnjakinja je sedela na galeriji dok je izricana presuda za presudom. Onda je na red došao njen slučaj i izgovorene su dve reči koje će joj zauvek promeniti život.

Nije kriv.

A zašto? Jer je devojka popila nekoliko pića. Zanemareno je jedanaest šavova koji su se protezali između njenih nogu, slomljeno rebro i modro oko. Mora da je to sama tražila, i to samo zato jer je popila dva-tri prokleta pića.

Kim je bila svesna da su ruke počele da joj se tresu od besa.

Njen tim je smatrao da tri od četiri nije loš rezultat. I nije loš. Ali nije dovoljno dobar. Ne za Kim.

Sagla se da proceni štetu na motociklu. Trebalo joj je skoro šest nedelja da nađe te proklete zavrtnje.

Namestila je gedoru i ponovo je okrenula između palca i kažiprsta kad joj je mobilni zazvonio. Spustila je maticu i skočila na noge. Kad te pozovu skoro u ponoć, vesti nikad nisu dobre.

„Inspektorka Stoun.”

„Imamo leš, gospođo.”

Naravno. Šta bi drugo bilo?

„Gde?”

„Hagli roud, Stourbridž.”

Kim je poznavala tu oblast. Nalazi se na samoj granici s njihovim susedima iz Zapadne Mersije.

„Da pozovemo inspektora Brajanta, gospođo?”

Kim se namrštila. Mrzela je reč „gospođa”. Sa trideset četiri godine nije bila spremna da je tako zovu.

Pomislila je na svoje kolege kako se uteturavaju u taksi.

Setila se *Psa*.

„Ne, mislim da ću ovo odraditi sama”, rekla je, završavajući poziv.

Zastala je na dve sekunde da utiša *ajpod*. Znala je da mora da zaboravi optužujući pogled Lore Jejts. Nije bila sigurna je li bio stvaran ili joj se učinilo, ali videla ga je. I nije mogla da ga izbaci iz glave.

Uvek će znati da je pravda u koju veruje izneverila osobu koju je trebalo da zaštiti. Kim je ubedila Loru Jejts da veruje i njoj i sistemu koji predstavlja i nije mogla da se oslobodi osećaja da su izneverili Loru. I ona i sistem.